

Arrest

**nr. 85 956 van 21 augustus 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 21 mei 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 april 2012 betreffende een weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat X, die loco advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat X, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 25 mei 2007 een asielaanvraag in. Op 11 december 2007 nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze weigeringsbeslissing werd in beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigd.

Op 12 april 2012 diende de verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 19 april 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en

Armoedebestrijding een beslissing betreffende de weigering tot inoverwegingname van de asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing die als volgt werd gemotiveerd.

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten [Z.S.]

geboren te [...], op (in) [...] en van nationaliteit te zijn : Servië
die een asielaanvraag heeft ingediend op 12.04.2012 (2)

Overwegende dat betrokkene op 25.05.2007 een eerste asielaanvraag indiende die op 13.12.2007 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 15.05.2008 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 12.04.2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene een brief van de rechtbank van Vranje dd. 10.06.2011 gericht aan de rechtbank van Bunjanovic voorlegt waarbij betrokkene opgeroepen wordt om te verschijnen voor de rechtbank van Bunjanovic op 10.06.2011 in de hoedanigheid van beschuldigde. Overwegende dat betrokkene met dit document verder bouwt op zijn eerste asielrelaas dat door het CGVS en de RVV als ongeloofwaardig werd beschouwd. Overwegende dat dit document niet van die aard is dat het de essentie van de beslissing van het Commissariaat-generaal bij zijn eerste asielaanvraag kan wijzigen. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij met bovenstaand document wil aantonen dat hij gezocht zou worden door de Servische politie omdat de UCPMB tijdens de oorlog wapens zou verstoep hebben in zijn tuin zonder zijn medeweten. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn proces niet eerlijk zou verlopen, als hij zich zou aanmelden bij de politie. Overwegende dat deze informatie louter steunt op beweringen en veronderstellingen en bijgevolg niet als nieuw element beschouwd kan worden. Overwegende dat betrokkene zich opnieuw baseert op zijn initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn. Overwegende dat de eerste asielaanvraag van de betrokkene een negatieve beslissing kreeg van het CGVS, die bevestigd werd door de RVV. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn neef [Z.S.] naar Servië gegaan zou zijn en hem dit document later gegeven zou hebben. Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs voorlegt om deze bewering te staven. Overwegende dat betrokkene verklaart dat er een tijdje geleden 10 ex- UCPMB leden gearresteerd zouden zijn en veroordeeld zouden zijn tot 113 jaar gevangenisstraf. Overwegende dat betrokkene verklaart dat er vorige week 5 ex-UCPMB en UCPliden opgesloten (waarbij één persoon nadat hij teruggestuurd zou zijn geweest door de Zwitserse autoriteiten gearresteerd zou zijn door de Servische politie) en zouden zijn geweest in de Servische gevangenis. Overwegende dat deze verklaringen niet het persoonlijke karakter van de betrokkene zijn problematiek kan aantonen. Overwegende dat het CGVS (dd. 11.12.2007, p.3)stelde dat: "Dat er na de invoering van de amnestiewet toch nog ex-UCPMB-er opgepakt en veroordeeld werden is geenszins in tegenspraak met de bevinding van de amnestiewet toch correct werd / wordt geïmplementeerd. De amnestiewet heeft immers slechts betrekking op bepaalde wetsartikelen en sluit op zich niet uit dat personen alsnog kunnen vervolgd worden wegens het plegen van misdrijven die niet onder de amnestieregeling ressorteren." Overwegende dat betrokkene zijn bewijs van nationaliteit voorlegt waarmee hij wil bewijzen dat hij wel degelijk van Servië zou zijn. Overwegende dat het CGVS niet aan zijn identiteit twijfelde. Overwegende dat zijn nationaliteitsbewijs hem een tijdje geleden persoonlijk bezorgd zou zijn geweest. Overwegende dat deze informatie louter steunt op beweringen en veronderstellingen en bijgevolg niet als nieuw element beschouwd kan worden. Overwegende dat betrokkene verklaart dat de Servische gendarme op vijfhonderd meter van zijn dorp geïnstalleerd zou zijn en dat hij, als ex-UCPMB lid, onmiddellijk gearresteerd zou worden. Overwegende dat betrokkene verklaart dat er voor de oorlog in Dobrosin 200 huizen bewoond zouden geweest zijn , maar dat er nu maar 30 huizen bewoond zouden zijn. Overwegende dat betrokkene verklaart dat de oorlog in zijn regio ontstaan zou zijn in zijn dorp waardoor ze meer problemen zouden hebben met Servië. Overwegende dat deze informatie louter steunt op beweringen en veronderstellingen en bijgevolg niet als nieuw element beschouwd kan worden. Overwegende dat deze verklaringen geen ander licht werpen op de eerder aangebrachte asielmotieven.

Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waar hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen

bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste en enige middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht ex. artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel iuncto artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Verzoeker werkt het middel als volgt uit:

"Art. 51/ 8 van de Vreemdelingenwet stelt:

De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4.) De nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Uit artikel 51/ 8 Vreemdelingenwet kan dus worden afgeleid dat de gegevens die worden aangevoerd in een meervoudig asielverzoek (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen 29 maart 2012, RvV 86 891): nieuw moeten zijn, dus niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag; betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de eerdere procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;

De beoordelingsbevoegdheid van de Minister of diens gemachtigd is m.a.w. wettelijk beperkt tot de formele toets of de gegevens die de asielaanvrager aanbrengt, wel nieuw zijn in de zin van art. 51/8 Vreemdelingenwet.

In casu voldeed/ voldoet het door verzoeker bijgebrachte stuk, zeker aan deze voorwaarden:

*- de brief van de rechtbank van Vranje dd. 10.06.11 dateert van na het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 15.05.08 en heeft dus nog niet het voorwerp uitgemaakt van een onderzoek in het kader van zijn eerste asielaanvraag;
de brief heeft betrekking op een oproeping voor de rechtbank van Bujanovac op 10 juni 2011, d.i. een feit dat zich situeert na de laatste fase in de eerdere procedure waarin de Vreemdeling ze had kunnen aanbrengen, in casu de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen welke werd afgesloten bij arrest dd. 15.05.08;*

De gemachtigde van de Staatssecretaris argumenteert echter als volgt:

"Overwegende dat betrokkene met dit document verder bouwt op zijn eerste asielrelaas dat door het CGVS en de RW als ongeloofwaardig werden beschouwd.

Overwegende dat dit document niet van die aard is dat het de essentie van de beslissing van het CGVS bij zijn eerste asielaanvraag kan wijzigen. (...)"

Zulks vormt de essentie van de argumentatie om de tweede asielaanvraag van verzoeker niet in overweging te nemen.

Uit deze argumentatie c.q. motivering blijkt dat de gemachtigde

- in strijd handelt met art. 51/ 8 Vreemdelingenwet*
- manifest oppervlakkig is in de onderbouwing van haar beslissing, dewelke derhalve in strijd is met*

De gemachtigde neemt inhoudelijk standpunt in over het door verzoeker bijgebrachte stuk en neemt zelfs standpunt in nopens de vraag of dit stuk van aard is de essentie van de eerste beslissing van het CCVS te wijzigen.

Zulke verregaande, inhoudelijke bevoegdheid wordt geenszins door art. 51/8 Vreemdelingenwet toegekend; art. 51/8 kent enkel de bevoegdheid toe aan de Minister of zijn gemachtigde om na te gaan of de nieuw aangebrachte stukken wel als nieuwe gegevens kunnen worden beschouwd, hetgeen in casu niet betwist wordt. Het behoort echter helemaal niet tot de bevoegdheid van de Minister of zijn gemachtigde om zich - in de plaats van de Commissaris-Generaal- inhoudelijk uit te spreken over de vraag of de bijgebrachte stukken de eerdere beslissing van het CGVS kunnen wijzigen.

Zulks behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de Commissaris-Generaal, die immers over een onderzoeksbevoegdheid beschikt, in tegenstelling tot de Minister of diens gemachtigde.

Waar mogelijks de Minister nog over een bevoegdheid zou beschikken om een prima facie beoordeling te maken van de bewijswaarde van de bijgebrachte stukken, betekent zulks uiteraard niet dat de Minister de bevoegdheid wordt gegeven om onderzoek c.q. uitspraak te doen over de vraag of het stuk wel van aard is de eerdere beslissing te wijzigen.

Zulks impliceert een doorgedreven inhoudelijk onderzoek, hetgeen zich niet verstaat met de beperkte bevoegdheid welke in art. 51/8 Vreemdelingenwet werd toegekend aan de Minister, en waaruit hoogstens een zeer marginale toetsingsbevoegdheid zou kunnen worden afgeleid.

Het beleid dat klaarblijkelijk wordt gevoerd om "korte metten te maken" met meervoudige asielaanvragen (uit de Balkan-regio) geeft de Minister geen vrijgeleide om zich onderzoeksbevoegdheden toe te eigenen welke wettelijk zijn voorbehouden aan de Commissaris-Generaal.

Het huidige beleid leidt onvermijdelijk tot machtsafwending; ook de bestreden beslissing is aangetast door deze machtsafwending.

Zelfs indien de Minister wel gerechtigd zou zijn om een doorgedreven inhoudelijk onderzoek te voeren, quod certissime non, dient echter vastgesteld te worden dat de motivering van de bestreden beslissing manifest gebrekkig is, en de bestreden beslissing inhoudelijk niet schraagt.

De gemachtigde stelt enkel dat het document niet van die aard is dat het de essentie van de beslissing bij zijn eerste asielaanvraag kan wijzigen.

Deze summiere overweging wordt echter helemaal niet verder uitgewerkt c.q. onderbouwd.

Aldus wordt niet gemotiveerd waarom precies dit document de essentie van de eerste beslissing niet zou kunnen wijzigen.

De motivering van de bestreden beslissing laat aldus niet toe op precieze wijze de onderliggende redenen van de weigering te kennen."

2.2. De verwerende partij repliceert als volgt:

"Ter ondersteuning houdt verzoeker voor dat de gemachtigde zijn beoordelingsbevoegdheid overschrijdt aangezien hij argumenteert dat de stukken reeds werden beoordeeld door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verzoeker poneert dat de gemachtigde inhoudelijk standpunt inneemt over het door verzoeker bijgebrachte stuk en zelfs standpunt inneemt nopens de vraag of dit stuk van aard is de essentie van de eerste beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te wijzigen.

Door de gemachtigde werd geenszins zijn beoordelingsbevoegdheid overschreden. Verzoeksters beschouwingen zijn dienaangaande niet ernstig.

"De Raad stelt vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissing is ingegaan op de elementen die verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag als nieuwe elementen heeft aangebracht, maar dat zij besluit dat hij "bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15.12.1980" en de betrokken aanvraag derhalve niet in overweging neemt."

"Waar verzoeker stelt dat het volledig onder de bevoegdheid van het CGVS valt om het aangevoerde bewijs te beoordelen wijst de Raad erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich in de bestreden beslissing ook niet inhoudelijk uitsprekt over de asielaanvraag van verzoeker en het al dan niet toekennen van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, maar dat hij zich, in het kader van zijn bevoegdheid overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, ertoe beperkt te beslissen om de tweede asielaanvraag niet in aanmerking te nemen, na te hebben vastgesteld dat het niet de eerste asielaanvraag van verzoeker betreft en dat geen nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet naar voren werden gebracht."

(RvV nr. 42 565 van 29 april 2010)

Verzoekers beschouwingen in haar inleidend verzoekschrift missen dan ook elke juridische grondslag, en kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

"De vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker kopies heeft overgemaakt van arrestatiebevelen vindt steun in het administratief dossier. Verzoeker betwist ook niet dat hij enkel kopies heeft overgemaakt. Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat weliswaar de Dienst Vreemdelingenzaken niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek - een onderzoek ten gronde - te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen prima facie wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er "ernstige aanwijzingen" bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een "ernstige aanwijzing" inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. Bovendien is het oordeel van de gemachtigde dat een kopie niet toelaat de echtheid ervan te controleren, niet kennelijk onredelijk aangezien kopieën en faxen gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden vervalst (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Met zijn betoog toont verzoeker niet aan dat de kopies van de twee arrestatiebevelen als nieuwe gegevens in de zin van het door verzoeker geschonden geachte wetsartikel dienen te worden beschouwd." (RVV nr. 27.385 van 14 mei 2009)

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding heeft op geen enkele wijze zijn bevoegdheid overschreden door te oordelen dat de voorgelegde stukken reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van de beoordeling in het kader van een eerdere asielaanvraag en dat deze stukken de essentie van de eerste beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet wijzigen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, de materiële motiveringsplicht inclus.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van artikel 51/8 Vreemdelingenwet waarvan verzoeker de schending aanvoert.

Verzoekers enig middel kan niet worden aangenomen."

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* betreft het een herhaalde asielaanvraag en werd een beslissing betreffende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag op grond van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeker geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bespreekt hiertoe onder meer de voorgelegde brief van de rechtbank, het bewijs van identiteit als zijn beweringen als zouden een aantal ex-UCPMB leden recent zijn gearresteerd en veroordeeld.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen werden genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

2.4. Verzoeker verwijt de verwerende partij voornamelijk geen rekening gehouden te hebben met de voorgelegde brief van de rechtbank van Vranje en op manifest gebrekkige wijze te motiveren waarom deze brief niet als nieuw gegeven wordt beschouwd, met name dat het *“niet van die aard is dat het de essentie van de beslissing van het Commissariaat-generaal bij zijn eerste asielaanvraag kan wijzigen”*. Met dit betoog ontwikkelt verzoeker een inhoudelijke argument tegen de bestreden beslissing en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Terzake dient benadrukt dat de Raad in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet gelet op de vaststelling dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van desbetreffend artikel.

2.5. Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen”.

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

2.6. Het begrip “nieuw gegeven” omvat niet dat elk stuk dat nog niet werd voorgelegd ter beoordeling aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen automatisch als nieuw dient te worden beschouwd. Documenten die een verzoeker in het kader van een herhaalde asielaanvraag aanbrengt, kunnen weliswaar “nieuw” zijn in die zin dat ze nog niet eerder ter kennis werden gebracht van de gemachtigde van de staatssecretaris, maar verzoeker dient aan te tonen dat ze betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van zijn eerdere asielaanvraag (RvS 13 april 2005, nr. 143.020). Immers, het loutere feit dat een verzoeker gegevens niet kon aanbrengen noch vermelden in zijn vorige asielprocedure is onvoldoende om aan te nemen dat het een nieuw gegeven is in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet (RvS 3 mei 2001, nr. 95.156).

Het begrip “nieuwe gegevens” heeft niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610; RvS 1 oktober 2009, nr. 196.606). Daarbij moet worden vastgesteld dat artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet weliswaar niet toelaat om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch niet uitsluit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “ernstige aanwijzingen” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “ernstige aanwijzing” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de Vreemdelingenwet ingevoegde

artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld.

2.7. Verzoeker legt bij zijn tweede asielaanvraag een brief dd. 10 juni 2011 voor van de rechtbank van Vranje gericht aan de rechtbank van Bujanovic waarin wordt gesteld dat betrokkene op 10 juni 2011 moet verschijnen in de hoedanigheid van beschuldigde. Verzoeker legde, aldus zijn verklaringen bij de tweede asielaanvraag, dit stuk voor om aan te tonen dat hij gezocht wordt door de Servische politie omdat de UCPMB tijdens de oorlog wapens zou verstopt hebben in zijn tuin zonder medeweten. Uit de stukken m.b.t. de verklaringen inzake de tweede asielaanvraag, die zich in administratief dossier bevinden, blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris het origineel heeft gezien en noteert hij dat volgens tolk 113: *“betreft het document een aanhoudingsmandaat. Kv moet zich aanmelden bij het politiebureau en de bij de rechtbank van Bujanovic waar hij zich moet verantwoorden voor een groot aantal wapens die zijn teruggevonden in zijn huis. Er wordt ook vermeld dat hij sinds 2007 niet meer aanwezig is in Servië en dat hij gezocht wordt door de politie van Bujanovic. Indien hij zich niet aanmeldt, dan zullen er maatregelen worden genomen. De beslissing tot aanhouding werd genomen op 04.04.2007 en het document werd opgemaakt op 10.06.2011.”*

2.8. In de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde deze brief (“aanhoudingsmandaat”) niet in overweging neemt als nieuw gegeven omdat *“Overwegende dat betrokkene met dit document verder bouwt op zijn eerste asielrelaas dat door het CGVS en de RVV als ongeloofwaardig werden beschouwd. Overwegende dat dit document niet van die aard is dat het de essentie van de beslissing van het CGVS bij zijn eerste asielaanvraag kan wijzen.”*

2.9. Uit de stukken van het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat de authenticiteit van dit stuk door de gemachtigde van de staatssecretaris niet wordt betwist, noch betwist de verwerende partij de authenticiteit van dit stuk in haar nota met opmerkingen. De Raad merkt op dat, in tegenstelling tot wat verwerende partij in haar nota stelt, dit stuk, met name de brief van de rechtbank van Vranje dd. 10 juni 2011, nog niet eerder het voorwerp heeft uitgemaakt van een beoordeling in het kader van de eerste asielaanvraag, die werd afgesloten door het arrest van de Raad op 14 mei 2008.

2.10. Voorts stelt de Raad vast dat de eerste asielaanvraag van verzoeker door de Raad bij arrest nr.11.138 van 14 mei 2008 in essentie werd afgewezen niet omdat verzoeker niet coherent of plausibel zou zijn maar omdat verzoeker met zijn verklaringen omtrent politiebezoeken en convocaties niet aannemelijk maakte dat hij in weerwil van de heersende amnestieregeling nog zou worden vervolgd en gevangen genomen op grond van zijn activiteiten voor het UCPMB. Zo werden de beweringen van verzoeker niet gestaafd door de voorgelegde convocaties, die slechts melding maakten van een *“gehoor van beschuldigde personen”* en waaruit nergens bleek op grond van welk wetsartikel en voor welk misdrijf verzoeker zich zou moeten melden. De Raad concludeerde aldus dat er geen bewijs voorlag van vervolging en mogelijke gevangenneming.

2.11. De Raad stelt vast dat het voorgelegde stuk, met name de brief van de rechtbank van Vranje, *in casu* wel vermeldt om welk misdrijf het zou gaan, met name wapenbezit. Voorts blijkt uit het administratief dossier dat deze brief niet een “gehoor” betreft maar een “aanhoudingsmandaat”. In deze zin, kan het voorgelegde stuk een ander licht werpen op de eerder aangebrachte asielmotieven en kon de gemachtigde van de staatssecretaris niet zomaar algemeen verwijzen naar de ongeloofwaardigheid van het eerste asielrelaas om dan te stellen dat dit stuk *“de essentie van de beslissing van het Commissariaat-generaal”* niet kan wijzigen.

2.12. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt vastgesteld.
Het middel is gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 april 2012 betreffende de weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES